

Alena Penzešová

BRÁNY DO FANTÁZIE

Immortalis

Alena Penzešová

Brány do Fantázie

Vydavateľstvo Immortalis

Bratislava 2013

Copyright © 2013 Alena Penzešová

ISBN 978-80-89653-09-6 (PDF)

Ilustrácie: Sebastian Wolf

Grafická úprava: Matúš Ganzarčík

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Orech

„Pod' sem, Nina, našiel som orech!“ kričí Šimon.
Má iba päť rokov, a preto sa so svojou deväťročnou sestrou so všetkým radí. Teda, skoro so všetkým.
„Ále, je to iba obyčajný orech. Vieš čo, Šimi, môžeš ho roztĺcť kameňom a jadro zjesť. Je skoro také chutné, ako starkin orechový koláč.“
„Niéeé, ja si ho odložím. Čo keď je to zázračný orech?“ namieta Šimon.
„Odkiaľ by sa tu vzal zázračný orech? Na našom sídlisku nie je veru nič zázračné. Možno iba tá stará teta, čo býva tam na prízemí. Všetky dievčatá zo školy si myslia, že je to ježibaba,“ šepká Nina Šimonovi, aby ju nik nezačul.
„Nikdy nechod' blízko jej vchodu, čo keď vie čarovať a premení ťa na niečo.“
„Na žabu?“ prestrašene sa pýta malý Šimon.
„Možno,“ prikyvuje Nina a sprisahanecky sa zadíva na zatiahnutý oblok, ktorý patrí starej žene.
„Nechcem byť žabou,“ rozplače sa Šimon. Nina vidí, že sa na okne, ktoré patrí ježibabe, rozostrela záclona. Obaja bežia domov ako len vládzu. Orech skončil v Šimonovom vrecku a vystrašené deti naň v návale strachu zabúdajú. Ide im predsa o život. Musia uniknúť ježibabe stoj čo stoj.
Zastavia sa až pri vchode a Nina vytrvalo stláča zvonček.
„Máámíí, nechcem byť žááábóóóu!“ kričí Šimon do vchodového telefónu.
„Žabou? Zase nová hra? Pod'te hore!“ počujú deti maminu a rýchlo vybehnú na tretie poschodie.

„Čo sa stalo?“ pýta sa mamina oboch a striedavo sa pozerá z jedného na druhého. Vždy, keď jej deti stoja vedľa seba, všimne si, ako veľmi sa na seba podobajú. Obaja zdedili po svojom ocinovi veľké modré oči. Po nej zase drobné jamky v lícach, ktoré sa teraz na chvíľu stratili.

„Ježibaba je tam,“ ukazuje Šimonko a doširoka otvorené modré oči má od strachu plné slz.

„A Nina povedala, že ma môže na niečo premeniť. Možno aj na žabu,“ skriví Šimonko tvár.

„Ninka, čo vieš o tej ježibabe?“ informuje sa mamina.

„Vieš, mami, tam na rohu v prvom vchode býva a asi je aj naozajstná. Lucka a Mirka mi povedali, že má aj čiernu mačku. A oni to musia vedieť, veď bývajú oproti nej,“ žasne Nina, až sa zabúda povyzúvať. Premýšľala o tom, ako asi stará ježibaba lieta v noci nad ich panelákom a nazerá deťom do okien.

„Brrrr,“ strasie sa.

„Ninka, topánky, zase si sa zabudla!“ napomína ju mamina.

„Je to jasné. Vždy, keď sa zamyslím, všetci hundrú, že som pomalá. Ocino mi hovorí, že som jeho malý analytik. Neviem, čo to je, ale páči sa mi to,“ hovorí si Nina sama pre seba a ponáhľala sa do kúpeľne. Umýva si zafúľané ruky pred večerou. „Ako dobre, že sú prázdniny.“ Žmurkne svojmu odrazu v zrkadle a ponáhľala sa k prestretému stolu.

Je krásny letný večer a obaja súrodenci už ležia vo svojich posteliach. Zapnuté majú malé lampy v tvare hviezdčky, aby sa nebáli.

„Šimi, ešte nespíš?“ pýta sa Nina.

„Veru nie,“ odpovedá Šimon nahnevane. „To pre tú tvoju ježibabu. Stále na ňu musím myslieť. Ale keďže mamina povedala, že ježibaby sú iba v rozprávkach, tak si myslím, že ste si to s tvojimi kamarátkami iba vymysleli. Chcete ma vyplašiť a vysmievať sa mi, že som bojko a trapošiak.“

„To nie je pravda. Vôbec sa ti nikto nechce smiať,“ oponuje Nina. „Ja sa jej naozaj bojím. Moje kamošky mi povedali, že v jej okne dnes sedel veľký čierny pes a Lucka povedala, že ten pes vie...“

„Neverím!“ skočí Šimon Nine do reči. „Ani na čierneho psa, ani na ježibabu. To všetko je iba v rozprávkach a ty máš jednoducho veľa fantázie,“ odvrkne Šimon a prevracia sa na druhý bok.

Nina spraví za Šimonovým chrbtom škaredú grimasu a vyplazí svojmu mladšiemu bratovi jazyk. Nechápe, prečo jej len nechce veriť. Tá stará teta s neľudskými očami iste nie je z tohto sveta. Ona to cíti a nikto ju nepresvedčí, že rozprávky sú vymyslené. Tiež sa otočí na druhú stranu a nasilu zatvára oči.

No ani jednému zo súrodencov sa nedarí zaspáť. Niečo v kúte stále šramotí. Čo to len môže byť? Nina to už nevydrží a vstáva. Zapína veľkú lampu a prezerá si miesto, odkiaľ sa šíri ten zvláštny zvuk. „Nie je tu nič. Hmm!“

Pozera aj pod stoličku, kde má Šimon pohádzané veci, čo mal dnes oblečené vonku.

„Je to možné? Zdá sa mi, že ten zvuk sa šíri priamo z toho orecha, čo si našiel.“

Šimon odhadzuje paplón a ihneď vyšetruje, odkiaľ sa tie zvláštne zvuky berú.

„Aj ja niečo počujem. Myslel som, že to robíš ty, lebo ma chceš stále strašiť ježibabou,“ priznáva Šimon.

„To sa tak na teba podobá. Všetko, čo sa stane, zvaľuješ na mňa. Ale teraz vážne. Niečo je vo vnútri orecha. Čo keď je to nejaká húsenica motýľa?“ skúma Nina a trochu zatrasie orechom.

„Buch, buch, buch!“ Pobúcha po ňom malým hlineným kvetináčom, až sa škrupina rozdelí na dve polovice.

Ale v jeho vnútri nie je jadro orieška. Ani húsenica motýľa. Obe deti si pretierajú oči zas a znova. V nemom údive sledujú malého mužíčka, drobného ako oriešok.

„Sníva sa mi?“ pýta sa Nina samej seba. „Vidíš, a ty si vravel, že zázračné veci sú iba v rozprávkach,“ vyčíta Šimonovi.

„Myslíš, že je skutočný? Alebo to je len nejaká hračka na baterku?“ háda Šimon.

„Takú dokonalú hračku som ešte nikdy nevidela,“ pochybuje Nina.

„Pche!“ vystrúha Šimon grimasu a položí si malého mužíčka na dlaň. Ten sa ukloní a zloží si z hlavy klobúčik.

„Som Minimuzíček Špicatoušíček. Pochádzam z Rozprávkov. Ty si určite Šimon a ty Nina. A toto je vaša izbička?“ zvedavo si prezerá detskú izbu a nespúšťa pri tom jedno oko z detí. „A môžete mi prezradiť, kto z vás to so mnou tak triasol? Ešte teraz mi je z toho zle.“

„Ja asi odpadnem!“ prehovorí konečne šokovaná Nina. „Ty si skutočný. Ale ako je to možné? Odkiaľ si sa tu

vzal? A kde je Rozprávko? Rozprávok čítam veľa, ale o takej krajine som nikdy nepočula.“

Malý mužíček chvíľu premýšľa a navrhne: „Teraz poďme všetci spať. Zajtra sa o mne všetko dozviete.“

Obe deti sú také prekvapené, že okamžite poslúchnu a šuchnú sa pod paplóny. Nina je celkom rada, že Minimuzíček sa znovu neopýtal, kto z nich to triasol orechom. Zajtra mu to povie. Aj keď lepšie by bolo, keby na to zabudol. Kto vie, či sa aj škriatkovia vedia hnevať...

Prvé želanie

Je ráno. Slniečko zvedavo nakúka do všetkých okien. Nazerá aj do detskej izby, kde spí Ninka a Šimonko. Poobzerá sa, či majú v izbe poriadok, či sú všetky hračky upratané, či nie je na policiach prach. Všetko je, ako má byť, a tak spokojne oboch poštekli po noštekoch.

„Už je ráno?“ pýta sa Šimon.

„Mne sa chce ešte spať, nebud' ma, Šimi!“ prosíka Nina v polospanku a schováva si hlavu pod vankúš. Šimon sa naťahuje a zazíva.

Vtom Nina z ničoho nič vyskočí z postele, až sa vankúš skotúľa na zem.

„Ale veď my sme skoro zabudli! Skoro sme zabudli na Minimuzička Špicatoušička.“

„Jéj, takže to nebol iba sen,“ pousmeje sa Šimon a spolu sa potichučky blížia k orechovej škrupine.

„Kuk!“ ozýva sa zo škrupiny a Minimuziček Špicatoušiček vyskočí na Šimonove plece.

„Jáááj,“ zapištia deti. „Zľakli sme sa. Poriadne si nás vyplašil. Mysleli sme si, že ešte spíš.“

„Ale nespím... a som pripravený odpovedať vám na všetky zvedavé otázky. Tak sa pýtajte!“ nabáda malé čudo deti.

„No,“ začína Nina, „v prvom rade by sme chceli vedieť, kto si? A prečo bývaš v orechovej škrupine?“

„Kto som? Na to nie je ťažké odpovedať,“ usmeje sa Minimuziček, až sa mu kučeravá brada zavlíni.

„Som malý škriatok, ktorý tomu, kto ma nájde a vyslobodí zo škrupiny, splní desať želaní.“

„Wow!“ zalapá Nina po dychu.

„A prečo bývam v orechovej škrupine? U nás v Rozprávkovke každý škriatok niekde býva. My, Minimuzičkovia, bývame buď v rozprávkovom orechu, alebo v gaštane, alebo v nejakom inom čarovnom domčeku. Ale poznám aj takých, čo bývajú v sklenenej guľičke,“ prezrádza škriatok.

„Ten, kto nás vyslobodí, sa na ten čas, kým mu nesplníme desať želaní, stáva našim pánom. A keď sú všetky želania splnené, sme slobodní a celých sto rokov si môžeme robiť, čo len chceme. Napríklad lietat' na svetláne.“

„Lietat' na svetláne?“ čuduje sa Šimon. „A čo je to svetláš?“

„Svetláš je vzdušný voz, v ktorom sú zapriahnuté svätojánske mušky,“ vysvetľuje Minimuziček Špicatoušíček. „Lieta sem a tam a pri tom celý svetielkuje. Je to naozaj zábava.“

„Aj ja chcem lietat' na svetláne, Nina!“ žobroní Šimon.

„Ticho Šimi, nechaj rozprávať škriatka.“

„Ohohó! Vaše pranie mi je rozkazom. Takže by ste si chceli zalietat' na svetláne?“

„Áno!“ jednohlasne odpovedajú deti. Nevedia, či majú Minimuzičkovi Špicatoušíčkovi veriť. Kto by dokázal splniť také ťažké želanie?

Zrazu však obaja cítia, ako sa zmenšujú. Scvrkávajú sa a všetko okolo nich sa im zdá obrovské. Sú obaja takí malí ako škriatok. Ale čo to! Objavuje sa pri nich vzdušný vír. Už- už sa v ňom strácajú. Akoby z diaľky počujú hlas Minimuzička Špicatoušíčka.

„Keď budete chcieť, aby sa vaše želanie skončilo, zakričte:

Ďakujeme, ďakujeme, naše prianie už nechceme. Rýchlo nás vráť späť, kým napočítame do päť.“

Vzdušný vír nie je vôbec sranda. Krúti oboch súrodencov dokola, až im z toho bubnuje v hlave. Akoby sa v ich detskej izbe vytvorila nejaká bublina a oni v nej. Maličká ako vrchnáčky z fixky. Vtom sa ale vzdušný vír stráca a oni sedia v drobučkom červenom koči. Vyzerá skoro ako ten, čo Nina dostala pod stromček pre bábiky. V koči sú miesto koníkov zapriahnuté štyri svätojánske mušky s krídelkami jemnými ako hodvábná niť. Všetko okolo nich svetielkuje.

„Šimi, my lietame na svetláne. To je bomba, že?“ jasá Nina. Šimonko žiari radosťou a vždy, keď koč urobí otočku vo vzduchu, chytí sestru silno za ruku.

„Neboj sa Šimi! Sme v bubline. Nič sa ti nemôže stať,“ upokojuje ho Nina.

„Pod’te, vyskočte si!“ nabáda ich Minimužíček Špicatoušíček. Nina aj Šimon už chcú vyskočiť, aby si poskákali v bubline, ale beda. Z kuchyne počuť maminu, ako kričí: „Šimonko, Ninka, krupicová kaša!“

Deti vedia, že keď sa neozvú, mamina iste príde do detskej izby.

„Ale keď príde do detskej, uvidí nás. To sa nemôže stať. Ako len zneli tie dve vety, čo nám škriatok povedal?“ premýšľa Nina nahlas.

„Rýchlo! Mamina je už na chodbe. Počujem ju,“ varuje Šimon.

„Neznervózňuj ma, Šimon! Už to mám.“

Mamina už drží kľučku na dverách. Stláča ju a dvere sa otvárajú.

Ale vtom niekto zazvoní, a tak našťastie nezbadá, čo za kúzla sa dejú za dverami.

Nina chytí Šimona za ruku a spustí: „*Ďakujeme, ďakujeme, naše pranie už nechceme. Rýchlo nás vráť späť, kým napočítame do päť.*“ A je to. Akoby šibnutím čarovného prútika sú znovu veľkí ako predtým.

„Teda, to bola jazda,“ odfúkne si Nina. Šimon sa z toho ešte chvíľu nevie spamätať.

„Môžeme to povedať aj maminke?“ pýta sa Niny.

„Niéé,“ zhrozí sa Minimužíček Špicatoušíček. „Aby ste nestratili svojich deväť želaní, nesmiete to povedať žiadnemu dospelému. A teraz šup-šup! Krupicová kaša. A nezabudnite mi priniesť z kuchyne trochu mlieka, inak zjem vás!“ zavelí škriatok a potmehúdsky sa usmeje.

Deti si myslia, že žartuje, a tak sa usmiejú aj oni.

Pri raňajkách sa na seba pozerajú a dohovárajú sa očami. Keď mamina na chvíľu odíde do obývačky, Šimon otvára chladničku a do malej nádoby kvapká mlieko.

V detskej izbe ich už netrpezlivo čaká škriatok.

„Konečne ste tu, myslel som, že asi umriem od hladu,“ gúľa očami hladný Minimužíček Špicatoušíček a deti si všímajú, že je zrazu akýsi iný. Aj jeho šaty stratili farbu. Už nie sú tmavomodré, vyzerajú skôr, akoby boli šedé. Ale len čo škriatok vypije mlieko, stávajú sa znovu takými, akými boli predtým. Krásne modré, s bielym lemom a gombičkami na kabátiku.

„No, aspoň podľa tvojich šiat budeme vedieť, kedy ti máme nosiť jedlo,“ usmeje sa Nina a berie si do ruky mobil.

„Komu voláš?“ pýta sa Šimon. Jedným očkom sleduje škriatka, ktorý najedený okamžite zaspal a chrápe tak, až pod ním podskakuje orechová škrupina.

„Maxovi, má obsadené, zavolám mu neskôr.“

„Tešíš sa na prázdniny s Maxom?“ opýta sa jej Šimon, akoby svojej sestre čítal myšlienky.

„Ved' vieš, že keď je tu náš bratranec Max, tak mi Smrad'och nemôže robiť zle. Max vždy niečo geniálne vymyslí a Smrad'och si na neho netrúfa.“

„A prečo Gregora vlastne voláte Smrad'och?“ zvráští Šimon nos, akoby predpokladal, že aj prezývka môže smrdieť.

„No ved' som ti to už minule vravela, Šimi. Gregora voláme všetci Smrad'och, lebo smrdí horšie, ako spotené ponožky. Chodí do našej školy a všetkým deckám na sídlisku robí zle. Sáče nás zo šmykl'avky, aj z preliezačky, a keď ho nikto z dospelých nevidí, priblíži sa k niekomu z nás a no ved' vieš čo.“

Šimon sa nahlas zasmieja. „Áno, viem. Prdne ako nevychované prasa.“

„Vieš, keby sa mu to stalo náhodou, o nič by nešlo,“ pokračuje Nina. „Aj také veci sa predsa stávajú. Ale on to robí naschvál. Minule som ho videla, ako bol so svojim starším bratom v obchode. Nakúpili asi všetky druhy fazule. Keď sme sa stretli pri pokladni, zaškeril sa na mňa čiernymi zubami a povedal, že odteraz bude jesť fazuľu každý večer. Vraj, aby mal na druhý deň priaznivé vetry. Potom sa špáral v nose a keď podával pani predavačke peniaze, tá si radšej na ruku navliekla igelitové vrečko. Vieš, že sa jej vôbec nečudujem?“ zhnusene sa zatvári Nina.

„To je teda trkvas. Ved' aj mňa stále prenasleduje, keď sme vonku na ihrisku. A v škole ho má vôbec niekto rád, keď sa takto čudne správa?“ opýta sa Šimon.

„Rád? Čo si! Všetci sa mu vyhýbajú. Iba jeden z jeho spolužiakov sa s ním baví. Volá sa Adam. Ten, čo má také dlhé mastné vlasy a už dvakrát prepadol. Stále sa spolu flákajú a všetkých ohovárajú. Ale zdá sa mi, že aj jemu ten Gregorov smrad začína liezť na nervy. Sám na neho v škole vykrikuje buď ‚pán tchor‘ alebo ‚záprdok Gregor‘.“

„Fuj, nechcel by som so Smrad'ochom chodiť do školy,“ strasie sa Šimon.

„A vieš, čo je na Smrad'ochovi najčudnejšie? Vždy je oblečený v tom istom. Nosí celý rok jednu a tú istú rozťahanú mikinu. Aj teraz cez leto je v nej navlečený. A pritom je vonku totálne vedro,“ nechápajúc Nina krúti hlavou.

„Možno pod tou mikinou niečo skrýva. Možno veľké zduté brucho,“ smeje sa Šimon a skúša si vypchať tričko vankúšom, aby napodobnil nepriateľského chlapca so smradľavou prezývkou.

„Kto vie! Ja a moje kamošky si myslíme, že si tam nosí zásoby fazule.“

„Blbléé! Keď je niekto taký zlý, ako je on, iste nedostane na vianoce žiadne darčeky,“ filozofuje Šimon.

„Keď je reč o darčekom, nemáte nejaké pekné želanie?“ ozve sa Minimužíček Špicatoušíček, ktorý sa medzičasom prebral zo sladkého driemania.

„Želanie?“ poteší sa Šimon.

Nina však triezvo odpovedá: „Ani nie, na želanie musí byť ten správny čas. Po prvé, musíme byť sami doma a

po druhé, musíme si poriadne rozmyslieť, čo si budeme priať. Čo keby sme teraz išli von? Tam mi premýšľanie vždy ide trochu lepšie,“ navrhone. Šimon si okamžite nasadzuje šiltovku a Minimuzička schováva do vrecka.

„Aúúú, čo to je?“ zjojkne Šimon.

„Chichichichi! Poštípal som ťa. To len aby si nezabudol, že som v tvojom vrecku!“ ozve sa škrekľavý hlas Minimuzička Špicatoušička. Ninka sa bezradne pozerá na Šimonka, ktorý poriadne zosmutnel. Toto od malého milého škriatka v modrom kabátiku veru nečakal.

Do krajiny Lega

Prešlo pár dní, odkedy sa Šimon a Nina zoznámili s tvorom z orieška. Dozvedeli sa o ňom mnoho vecí. Prezradil im, že dovtedy, kým im nesplní všetkých desať želaní, nesmie nič zjesť. Môže piť iba mlieko.

Takže deti s ním nemajú žiadne starosti. Dokonca si ho berú všade so sebou. Buď ho má vo vrecku jeden, alebo druhý. Aj keď Minimuzíčkovi Špicatoušíčkovi sa to nezdá celkom správne. Len včera ho takmer zhltol nejaký pažravý pes. Ako si tak spokojne ležal v Šimonovom vrecku, odrazu sa ozvalo čudné fučanie. Našťastie sa škriatok vynašiel. Do obrovského ňufáku fúkol peľ z púpavy, ktorú mal Šimon tiež vo vrecku. Zvedavý pes začal poriadne kýchať a dal pokoj. „Čoho sa ešte pri svojich službách dožijem?!“ šomre si malý škriatok popod nos.

Nina a Šimon sú tiež trochu rozčarovaní. Škriatok im o sebe povedal, že prišiel z krajiny, kde sú všetci veľmi milí a dobrí. A tu vraj natrafil na takých malých zloduchov a nevďačníkov. Deti sa tým trochu trápia. Sú vari oni dvaja nevďačníci a zloduchovia? Niečo také otrasné si o nich myslí iba Smrad'och Gregor. A aj to len preto, lebo je na Ninu poriadne našťvaný. Dôvod? Čo iné ako to, že pri ňom Nina odmietla stáť, keď chcel testovať novú odrodu fazule. Ale kto by sa jej čudoval? Pri Smrad'ochovi nechce byť nikto. Smrdí horšie ako sto tchorov pohromade.

„Á, tu si!“ zbadá Nina Minimuzíčka Špicatoušíčka.

„Nevidel si moju kefu na vlasy? Je úplne nová. Mamina sa bude hnevať, že som ju zapatrošila,“ obáva sa Nina. Hnedé vlasy si bez rozčesania zapletá do dvoch vrkôčikov, ktoré jej veľmi pristanú.

„Načo ti bude kefa? Vrkoče sú omnoho zábavnejšie,“ mádlí si ruky Minimužiček.

„Zábavnejšie?“ čuduje sa Nina.

„No jasné! Aspoň ťa budeme mať so Šimonom za čo kmásať!“ vysmieva sa jej škriatok.

„To je od teba fakt milé, že ma chceš kmásať za vlasy!“ durdí sa Nina a zazerá na škriatka. Premýšľa, či sú všetky bytosti v Rozprávke také uštipačné.

„Kde je Šimon?“ opýta sa jej Minimužiček Špicatoušíček, pretože cíti, že sa blíži čas ich ďalšieho želaní.

„Je v kúpeľni. Umýva si ruky. Ja som si ich už umyla, ovoňaj!“ ponúka Nina škriatkovi svoju dlaň. Snaží sa byť k nemu milá. Povedala si, že ak bude milá ona, iste k nim bude milý aj Minimužiček. A možno s tým ťahaním vlasov to nemyslel vážne, snaží sa upokojiť samú seba. V posledných dňoch totiž deti cítia, že škriatok k nim nie je až taký úprimný a milý, ako sa na prvý pohľad zdalo.

„No, ešte že si pravidelne umývate ruky. Nechcel by som sa zakotúľať k takým deťom, čo sú špinavé a nezmyselne prežívajú tie hrozné veci, ako sa to len volajú... hm... žuvadlá? Či nejako inak?“ vzdychá škriatok. S pohľadom plným utrpenia začína premýšľať o tom, čo si deti budú želať tento krát...

„Žeby šmykľavku? Alebo detské terénne auto? Som už naozaj zvedavý,“ zašomre si popod nos.

Na detskej izbe sa zatvárajú dvere.

„Rodičia odišli. Vzduch je čistý,“ referuje Nina, „a teba mám na starosti ja. Takže ma musíš poslúchať,“ zdôrazní svojmu malému bratovi, ktorý o dušu sprisahanecky prikyvuje.

„Som pripravený na vaše želanie. Čo by ste si teda priali?“ nedočkavo poskakuje Minimužíček Špicatoušíček z nohy na nohu, až sa mu pri tom trasú aj jeho špicaté uši. Vie, že ďalším splneným želaním sa približuje čas jeho slobody.

„Naše ďalšie prianie je navštíviť krajinu Lega,“ jednohlasne odpovedajú deti.

„Krajinu Lega? Dobrý výber. A kto z vás na to prišiel? zvedavo sa vypytuje škriatok.

„Nina,“ prezrádza Šimon. „Ja som chcel ísť do Afriky a vidieť anakundu a ďalšie hadíky.“

„No iste, hady, jašterice a čo ešte?“ smeje sa Nina.

„Ale hady sú podľa mňa lepšie želanie, ako to tvoje. Neviem, načo by ti bolo, aby si videla samú seba, keď budeš mať 18 rokov,“ bráni sa Šimon.

„Tak vidíš, Minimužíček, každý z nás chcel niečo iné. Nakoniec sme sa dohodli, že naše želanie by malo byť zábavné pre oboch. A preto sme vybrali krajinu Lega,“ vysvetľuje Nina.

„Podme teda do krajiny Lega. Tam som ešte nebol ani ja,“ usmeje sa škriatok popod dlhokánske fúzy. Okolo detí sa znovu strhne silný vzdušný vír. Ako aj predtým, aj teraz sa začínajú rýchlo zmenšovať. Sú už úplne tak malí, akoby boli odjakživa súčasťou stavebnicového sveta. Rozhliadajú sa dookola po farebnej krajinke.

„Aha!“ vykrikuje Šimon, „ved' tam sú živé Lego panáčky. A idú priamo k nám.“

„A majú aj Lego-psa,“ všíma si Nina, „Šimóóón! Pozri sa, tam! Vidíš to isté, čo ja?“

Šimon sa otáča za Nininým prstom. „Myslíš tú kravičku s teliatkom?“ usmieva sa na svoju sestru. „Aj tú, ale vedľa nej je pravý Lego-koník. Toto sa mi asi sníva! Vždy som chcela jazdiť na koni a teraz si to aj vyskúšam. Konečne,“ nevie sa dočkať Nina. A pre obrovskú radosť z koníka postupne zabúda na svojho malého brata. Ten sa pridá ku skupine Lego panáčikov a odcupotal ktovie kam. Nina už dobrú pol hodinu sedí na konskom chrbte a prezerá si striešky lego domčekov. „Sú farebné a také krásne. Keby aj naše domy na sídlisku také boli. So zeleným trávnikom, bez odpadkov a rozbitého skla. A tam, o kúsok ďalej, je veľká zoologická záhrada,“ poteší sa, no vtom si spomína na svojho brata. „Ó nie, zabudla som na Šimona. Ihneď ho musím nájsť. Ale kde len môže byť? A kde ho mám hľadať? Je to nespravodlivé, že starší súrodenci vždy musia dávať pozor na mladších,“ lamentuje Nina. Zosadá z koníka a odvádza ho do stajne. Zúfalo sa snaží nájsť po Šimonovi aspoň nejakú stopu. Ručičky na hodinkách ukazujú presne šesť. O hodinu sa vrátia rodičia. Dovtedy to musí stihnúť!

„Šimon, Šimi!“ naliehavo kričí Nina, no nikto jej neodpovedá. Počuje iba zvláštne zvuky. Akoby sa k nej niečo strašidelné blížilo spoza stromov. Otáča sa a ...

„O-ou!“ pozerá s otvorenými ústami na rozbehnuté zvieratá na čele s tigrom a slonom. Ženú sa priamo k nej,

akoby ju chceli pošliapať, alebo nebodaj... nebodaj zožrať?

„Ale ako sa dostali cez veľkú bránu Zoo? Nerozumiem tomu,“ čuduje sa a celkom prestrašene sa obzerá okolo seba. „To snád' nie je možné,“ nechápe Nina, ako mohla veľká kovová brána zoologickej záhrady len tak zmiznúť. Na mieste, kde pred chvíľou stála, vôbec nič nie je. „Čo teraz?“ bezradne krčí ramienkami.

Zvieratá sa valia von. Narážajú jeden do druhého. „Všetci sú akýsi veľkí. Nie ako hračky, ale akoby boli ozajstní,“ strasie sa Nina od strachu. Legové kocky už nie sú maličké. Zdajú sa jej ako obrovské balvany, ktoré sa na ňu každú chvíľu môžu zosypať. Vyzerá to tak, že Nina sa čriede nahnevaných zvierat vôbec nepáči. Niekedy sa so Šimonom aj oni hrávali hru, v ktorej na panáčky útočí lev, no vôbec im nenapadlo, že aj panáčik sa môže báť. Poberá sa rýchlo na útek. Uteká pomedzi domy, stromy a hojdačky, preskakuje malé bazéniky a ploty.

„Nie, takto sa náš výlet nemôže skončiť. Musím zachrániť Šimonka. Je ešte malý,“ šepká vystrašená Nina. Na chvíľu prestane bežať, aby sa poriadne rozhliadla okolo seba.

Niektoré zvieratá sú jej už v pätách. Odrazu zbadá svojho brata na Lego-parkovisku. Ten si veselo šofériuje hračkárske zelené auto, zatrúbi na trúbku a potom presadne do modrého autíčka. Svoju sestričku si vôbec nevšíma.

„Šimoón! Šimonko!“ kričí na neho, ako len vládze. Ale áno. Konečne ju zbadal.

„Nini, aha, kto je za tebou!“ snaží sa vtipkovať Šimon. Bežiaci slon, buchotajúci svojimi lego-nohami, mu vôbec

neprípadá hrôzostrašný. Ale keď zbadá, že jeho sestra trieli, ako vládze, so zdeseným výrazom na tvári, uteká jej rýchlo naproti. A v pravej chvíli. Obaja súrodenci sa chytajú za ruky a naozaj už je na čase odísť. Spoza stromu sa vynára pravý robot Bionicle, za ním, druhý, tretí, každý inej farby. Privolalo ich Šimonove trúbenie. Nina bez otáľania začína recitovať.

„Ďakujeme, ďakujeme, naše pranie už nechceme. Rýchlo nás vráť späť, kým napočítame do päť.“

Jeden nebezpečne sa tváriaci robot Bionicle, ktorý stojí pri deťoch najbližšie, natáhuje svoju robotickú ruku a snaží sa dočiahnuť Šimona. No jeho ťažká ruka našťastie zasviští vzduchom naprázdno. Nina sa obzerá okolo seba a vydýchne si. Sú doma. V bezpečí ich detskej izby. O chvíľu príde mamina. Tak veľmi má chuť ju objat'. Škoda len, že sa s ňou nemôže podeliť o svoje zážitky aj o prania.

„Dnes bola celkom sranda,“ hodnotí Šimon, ktorý si vôbec neuvedomil, aké nebezpečenstvo mu hrozilo. Ale zato Nina má stále pred očami strašidelný obraz. Je plný hladných papúl divých zvierat s vycivenými jazykmi a neúprosný pohľad Bioniclov. Ich svietiace laserové zbrane ju doslova oslepili. „Na budúce si ďalšie želanie ešte lepšie premyslím. Riskovať sa veľmi nevypláca,“ pomyslí si a rozbehne sa do kuchyne po trochu mlieka pre škriatka.

Ich detská izba sa jej zdá po tomto výlete ako to najpokojnejšie miesto na svete.

Maxov príchod

„Dobré ráno!“ spokojne zazíva Minimužiček Špicatoušíček a usmieva sa na deti.

„Túto noc sa mi sníval zvláštny sen. Lietal som po oblohe ako superman a obzeral som si všetky hviezdy. A niektoré som i vygum..., vlastne, chcem povedať, že som sa na ne pozrel zblízka.“

„Ale nie!“ mračí sa Nina. „Prečo škriatkovia musia vstávať tak skoro? Ja chcem ešte spať.“

„Nespi, nespi!“ kričí Minimužiček. „Lebo ti narastie nos ako mrkva, keď budeš vyspávať v takýto krásny deň. Alebo vieš čo? Spi! Bude z teba Nina-zelenina Mrkvová,“ smeje sa škriatok ako o dušu.

Aj Šimonko je už hore. Minimužiček ho štekľil pierkom dovtedy, kým sa nezobudil. Teraz si mrzutý šúcha oči a pokúša sa vylákať svoju sestru z postele:

„Vstávaj Nina, idú rozprávky. Je sobota.“

Ale Nina leží ďalej a vôbec nevyzerá, že by ju rozprávky zaujímali.

„Mamina dnes iste upiekla bábovku,“ nenechá sa odradiť Šimon a pokračuje v lákaní. „A ak nevstaneš, vyjem ti z tvojej polovice všetko kakaové cesto.“

Ale Ninu zrejme ani bábovka nezaujíma.

Šimon to skúša všetkými spôsobmi. Musí predsa Ninu prebudiť. Prečo by mala spať, keď on je už hore?

„Vstávaj, lebo zatelefonujem Smrad'ochovi Gregorovi a poviem mu, že si do neho buchnutá. A to nie je všetko. Poviem mu, že ho pozývaš na fazuľovú party.“

Vtom si Šimon spomína na to, že dnes k nim má prísť na prázdniny ich bratranec Max. Musí to povedať Nine. Čo keď na to odväčera večera zabudla?

„Ninááá! Nezabudla si, že dnes k nám má prísť Max?“

Nina sa na svojho brata poriadne hnevá. Prečo ju budí tak skoro? Ved' sú prázdniny. Ale predstava, že dnes príde Max, ju okamžite prebrala. Uteká do kúpeľne a o chvíľu už sedí v kuchyni. Na stole rozvoniava bábovka a čerstvé kakao.

„Šimi, vieš o tom, že si mal pravdu? Mamina naozaj upiekla bábovku. To kvôli Maxovi, mami?“ pýta sa.

„Ale čo si! Tá bábovka je pre vás. Keď príde Max, pozveme ho na zmrzku. Môžete si objednať trojitú.“

„Šimon, počuješ? Mamina povedala, že si môžeme dať trojitú.“

„Wow!“ jasajú obe deti.

Ani sa nenazdajú a je tu poobedie. Max má prísť každú chvíľu. Nina naberá Minimužíčkovi Špicatoušíčkovi mlieko do malej ružovej vázičky, ktorú vzala z domčeka pre bábiky. Ale mlieka nie je dosť. Vlastne posledných pár kvapiek zo škatule. Ako len zoženú ďalšie mlieko? V obchode mamina bola už včera a spomínala, že na mlieko celkom zabudla. Ale čo teraz? Škriatka nemôžu predsa nechať bez jedla.

„Ninka!“ ozve sa mamina a pokrúti hlavou, „v poslednej dobe ti veľmi chutí mlieko. Len tak ďalej!“ chváli ju a Nina cíti, že si túto pochvalu vôbec nezaslúži. Odcupká z kuchyne a premýšľa, ako rada by mamine povedala o tom, kto s nimi býva v ich detskej izbe. Chcela by sa s ňou podeliť aj o želania. Ale keď Minimužíček

Špicatoušíček im tak zdôrazňoval, že to nesmú nikomu vyzradiť. „Zatnem zuby a vydržím to! A ako posledné želanie si vyberiem niečo, čo bude pre ňu. Pre moju drahú dobrú maminu,“ sľubuje Nina a vtom počuje z chodby známy rev.

„Uááááá!“ ozýva sa celým bytom.

„Max! Tichšie! Tu bývajú aj susedia. A tí pod nami majú maličké bábätko!“ dohovára Maxovi Ninkina a Šimonkova mamina.

„Ahoj, teta Laura!“ zdraví Max. V rýchllosti odkopne tenisky, ktoré odletia každá iným smerom. S dupotom divého koňa beží do kúpeľne, povinne si umyť ruky. Vie, že tým svojej tete urobí radosť.

S chuťou si načapuje tekuté mydlo do plnej dlane a miesto šúchania rúk si ich iba pooplachuje, aby sa nepovedalo. „Dúfam, že tu nemajú kamery,“ poobzerá sa okolo seba, „lebo čo sa týka umývania rúk, nie som žiadny detailista,“ zaškerí sa do zrkadla a ešte chvíľu si obzerá nový strojček, ktorý mu nasadili na zuby len predvčerom. Nina a Šimon zatiaľ pozorujú, ako ich bratranec za ten čas, čo sa nevideli, vyrástol. Krátke hnedé vlasy má moderne ostrihané a jeho šibalské hnedé oči u nich sem-tam žmurknú. Len čo sa za deťmi zatvoria na detskej izbe dvere, Nina so Šimonom si vymieňajú významné pohľady. Dohadujú sa očami, kto z nich začne. Škriatok povedal, že Maxovi to môžu prezradiť. Ale keď začul ten rev, ktorý sa ozýval celým panelákom, začal trochu pochybovať, či spravil dobre.

„Max, musíme byť potichu!“ šepká Nina.

„Ja viem, veď už budem. Chcel som iba naplašiť Šimona. Chystal som sa, že ho naučím nové bojové triky. Ale čo

už. Nevieť, či tu dlho ostanem. Budeme tu stále zatvorení v izbe? Ved' sa tu unudíme. “

„Ale nie,“ namieta Šimon, „my máme pre teba veľké prekvapkanie. Uvidíš, že je to niečo, čo si ešte nevidel, Max.“

„Šimi, nie prekvapkanie, ale prekvapenie,“ opravuje brata Nina.

Max sa obzerá po celej izbe, ale nič prekvapujúce nevidí. „No, som zvedavý, čo to zase bude. Teda, že by to bola vaša veľkolepá výstava výkresov? Alebo vytiahnete z klobúka nejakú bombovú zábavu, ako minule? Napríklad bublifuky, to sa asi zbláznim od šťastia,“ prevracia oči Max. Vtom Šimon siahne do vrečka a keď roztvorí dľaň, Max si neveriacky pretiera oči.

„Ty kokso! To nie je naozaj, je to iba hračka, že?“ čuduje sa, podrobne si obzerá Minimuzička Špicatoušička a škriatok si tiež obzerá jeho.

„Je v tom nejaký trik?“ opýta sa detí a nečakane do škriatka fúkne.

„Nie!“ odpovedá škriatok za deti. „Som naozajstný. Pochádzam z Rozprávkov. Nevieť, čo je na tom také čudné. Vari ti rodičia nečítali rozprávky, keď si bol malý? A nabudúce už do mňa nefúkaj, lebo ťa pohryznem, alebo poštipem, alebo ti pichnem do oka, chichichi!“ zasmeje sa Minimuziček piskľavým hlasom. Teší sa, pretože cíti, že Max je kandidát na oveľa riskantnejšie želania a adrenalín má on predsa zo všetkého najradšej.

Nina vidí, že Max je z toho všetkého tak trochu v šoku, preto mu porozpráva všetko od začiatku. O škrapine,

o želaniach a o tom, ako si tu v kráľovstve detskej izby nažívajú.

„To znamená, že toto malé strídža dokáže splniť akékoľvek želanie?“ pochopí konečne Max.

„Áno, môžeš to vyskúšať,“ zaskvahuje ho Nina do tajných praktík. „Skús si niečo priať. Ale nezabudni, len čo sa budeš chcieť vrátiť a želanie ukončiť, musíš povedať.

Ďakujem, ďakujem, moje pranie už nechcem. Rýchlo ma vráť späť, kým napočítam do päť.

Hneď potom sa tvoje želanie skončí. Tak čo, vyskúšaš to?“

„Jasné, len premýšľam, čo by som si mal želať. Možno by bolo celkom zábavné, keby som sa stal na chvíľu prezidentom. Miesto nás detí by do školy museli chodiť rodičia. Nariadil by som, aby dostali v školskej jedálni špenát, šošovicu a všetky tie výživné jedlá, čo tak ospevujú. No a každý deň by museli písať dva diktáty.

„Hahahaha! Zasmial sa papagáj a prehltol perie,“ zavtipkuje Nina a predstavuje si svojich rodičov, ako usilovne píše diktáty.

Šimon a Nina ešte chvíľu pokračujú vo vtipkovaní na úkor dospelých, keď zbadajú, že ich bratranec si celkom zaujato číta novú knihu o prehistorických tvoroch. Keď prehovorí, obaja súrodenci žasnú, že niečo také ohromujúce nenapadlo aj im.

„Najviac ma zatiaľ fascinuje vesmír. Je najtajomnejší zo všetkého tajomného. Alebo také tvory, ako sú dinosaury. Celkom rád by som navštívil planétu, kde aj teraz žijú živočíchy a zvieratá, aké žili pred miliónmi rokov. Napríklad taký Tyranosaurus rex, to by bol zážitok, vidieť ho naživo!“ zasníva sa Max.

Nina, poučená po poslednom želaní, kde ju v krajine Lega prenasledovali roboti a šelmy, sa ihneď vzdáva myšlienky navštíviť neznámu krajinu dinosaurov spolu s Maxom.

„Teda Max, vždy si vyberáš také riskantné veci,“ varuje ho Nina a nevie, či má svojho bratranca hrešiť alebo ho obdivovať.

„Neviem, či je to riskantné, ale v škole sme sa učili o dinosauroch toho tak veľa. Až som mal niekedy pocit, že tie tajomné potvorky poznám osobne,“ usmieva sa Max.

„Takže toto je tvoje želanie?“ pýta sa škriatok a len čo Max prikývne, ani sa nestihne spamätať, už sa okolo neho strhne obrovský vír. Nina a Šimon ledva stihnú odskočiť nabok. Minimuziček Špicatoušíček zatočí rukami.

„Poriadne sa drž, hohóóó!“

„Ved' sa snažím! Ale čoho?“ stihne Max zakričať a vtom sa Nina a Šimonovi úplne vyparí pred očami.

„Ako rýchlo zmizol,“ začuduje sa Šimon.

„Áno, ani sme sa nestihli rozlúčiť. Je jasné, že stretnutie s T-rexom mu dá zabráť, že?“ spýta sa Nina svojho mladšieho brata, aj keď vlastne nevie, či Šimon vôbec tuší, aké strašné to bude naozaj.

„Max je veľmi odvážny,“ skonštatuje, a aby na to nemusela stále myslieť, rýchlo začína upratovať ich detskú izbu. V poslednej dobe to asi trochu zanedbávali, lebo kopec vecí so Šimonom nevedia nájsť. Prehľadali všetky skrinky, komody aj šuplíky. A nič. Niektoré ich veci akoby sa vyparili.

Do detskej izby vchádza mamina.